

Bob na ni civěl s pokleslou čelistí. Jeden z problémů, který s kempem Etenia měl – přesněji řečeno s kterýmkoli letním kempem – byla organizovanost. Rád pobýval na čerstvém vzduchu a užíval si zábavu, ale jestliže se při tom měl řídit harmonogramem a jet podle nalinkovaného seznamu, začínal z toho cvokatět. Ha! Možná skutečně *patří* do chatky Nuttah.

Ale vážně, nemá dost harmonogramů a seznamů v práci? Ta je alespoň *placená*. Proč se musí těmi ptákovinami řídit i ve volném čase?

Klapání kláves utichlo. „Nemohla jsem vás zapsat do všech uvedených aktivit, ale všechny vaše děti jsem vtěsnila do nejlepších dvaceti, včetně vaší rodiny jako celku.“

„Prvotřídní džusík.“

Bob s potěšením citoval tuhle Tylerovu oblíbenou hlášku. Když ji Tyler vyslovil poprvé, myslel ji doslovně, ovšem Bob si ji vykládal dvěma způsoby: „To je na houby“ nebo „Je mi to šumák“.

Marjorie vrátila seznamy Bobovi, načež se obezřetně rozhlédla na obě strany i za sebe, naklonila se k němu a sotva slyšitelně zašeptala:

„Měl byste zájem...“ zbylá část otázky zanikla v šumu.

Bob se předklonil. „Prosím?“

Marjorie se nahnula ještě blíž k Bobovi, který ucítil její dech vonící čokoládou.

„Měl byste zájem o Králíčka Budíčka?“

Bob se patrně přeslechl. „O koho?“

Marjorie se otočila a ukázala na vysokého králíka, který stál v protilehlém rohu prostorné místnosti pod starožitnou kánoí zavěšenou pod klenutým stropem.

Králíkovi se zářivou srstí oblečenému v černobílé kostkované vestě doplněné o žlutého motýlka s bílými puntíky vyčuhovala z černého cylindru posazeného na hlavě plandavá ušiska. Držel činely typické pro staromódní opičky na klíček.

Bob zamrkal. Jak mohl toho hromotluka přehlédnout, když si srub prve prohlížel? Jeho nepozornost by se dala přirovnat k přehlédnutí anakondy v ohradce plné štěnat. Králík sem jednoznačně nezapadal.

Bob na něj několik vteřin ohromeně zíral. Netušil, zda kulí oči na člověka oděného v kostýmu, nebo na jednoho z děsivých animatroniků, s nimiž se setkal v několika restauracích, které v útlém věku navštívil s rodiči. Ať tak či onak, *tenhle* králík s nepřírozeně velkými nepřívětivými bulvami, v nichž se zračil nádech šílenství, nebyl žádný mazlík.

„Pane Mackenzie? Bobe?“

Bob zamrkal. „Eh?“

Marjorie se zaculila a mrkla na něj. „Pokud si zažádáte o Králíčka Budíčka, králík, který stojí támhle – jmenuje se Ralpho – zavítá do vaší chatky.“

Bob se na Ralpha znovu zadíval.

„Přijde za vámi a s křikem o sebe bude třískat činely a otáčet hlavou.“ Marjorie se zahihňala. „Hrůzostrašný zážitek!“ dodala.

Bob si to dokázal živě představit.

„Tenhle budíček je se vší parádou.“

„*Budíček?*“ nechápal Bob.

„Ach, já vám to neřekla. Ralpho obchází zapsané chatky mezi pátou a šestou hodinou ranní. Je to takový uličnický žertík, který provádíme dětem po jejich první noci v kempu.“